

Victori Andreu: «La deixadesa estètica em dona moltes eines per escriure cançons»

Conversem amb el cantautor sobre el seu nou treball 'Procés de gel i neu'

Victori Andreu | Arxiu de l'artista

Cançons d'autor amb líriques un punt obscures i sonoritats amb aromes *lo-fi* són marca de la casa de **Victori Andreu**. Avui el cantautor publica el seu primer treball discogràfic, *Procés de gel i neu* (SO-FI, 2021), un EP de quatre cançons amb un clar vincle autobiogràfic i concebut a través d'un llarg procés catàrtic. En parlem amb l'autor per a descobrir-ne cadascun dels racons que s'hi amaguen.

Com va sorgir aquest projecte personal?

Després d'uns anys col·laborant en projectes musicals -on jo no participava creativament-, vaig arribar a un punt de la meua vida en el qual necessitava processar moltes coses i no sabia massa bé com fer-ho, em trobava una mica sobrepassat i amb complexes de si era capaç, o no, de fer les meves pròpies cançons. En un punt una mica límit, vaig decidir que per començar a gestionar coses un bon canal podia ser el de fer cançons. Així que el projecte va sorgir pràcticament d'entre la necessitat i una força molt gran que em porta a articular la meua vida al voltant de la música, en aquest cas la meua. Trobo plaer quan faig cançons, i ara també quan les gravo i les toco en directe.

Per què el treball es titula 'Procés de gel i neu'?

Les quatre cançons estan articulades al voltant de situacions molt intenses i greus viscudes durant els últims anys. Quan ens van tancar a casa, quasi per necessitat, vaig decidir que havia de fer alguna cosa per processar certes vivències i perspectives: què cony faig jo en aquest món, per què l'entenc de certes maneres i què és el que passa dins el meu cap. La composició i la gravació d'aquestes cançons per mi ha sigut com un procés que m'ha permès agafar perspectiva sobre certs temes que m'ocupen la ment, processar situacions traumàtiques i desencallar bloquejos a poc a poc. Se m'acudia que el gel i la neu són elements que il·lustren molt bé els últims anys de la meua vida, i d'aquests temps van sortir les cançons. Durant aquest procés m'he curat una mica, i a més m'ha servit per conèixer l'Àlex i el Gerard (tècnic de so i productor de Mocca Records, respectivament) i començar el meu projecte musical personal.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=GydViQNScvA>

D'on ve aquest gust per l'estètica sonora 'lo-fi'?

Les cançons que brutegen una mica m'agraden. La idea d'una deixadesa estètica més o menys buscada com a coixí per acomodar-hi missatges escrits em sembla que dona moltes eines a l'hora de fer cançons i, sobretot, de fotre-hi les paraules escollides que a mi m'evoquin alguna cosa que em faci sentir. Jo, per ara, no tinc ni els coneixements ni els recursos perquè les cançons sonin com jo me les imagino. Componc i escric les cançons a casa meua amb una guitarra i la veu, i a partir d'aquí entren en joc les produccions de Jeffrey Morente. Noms com **Los Planetas**, **Bill Callahan**, **The Libertines** o **Beach Boys** sempre han sortit a les converses amb el Gerard [tècnic de so] quan parlem de cap a on portar les cançons, de manera que he trobat un productor amb qui compartim moltes afinitats sonores i compositives. Amb els seus coneixements, hem projectat aquestes cançons cap a sonoritats més aviat *lo-fi*, amb un toc molt analògic i tints mig foscos.

"Infern il·lustrat" apel·la a la mort i a l'amor a l'hora. Quina història hi ha al darrere?

Fa referència al lloc on va viure la meua tieta. És un lloc del qual n'he estat enamorat des de molt petit, cada cop que la visitava. La casa és plena de llibres, música, objectes de tot el món i una energia especial que sempre m'ha atret amb molta força. A l'entorn on vaig créixer no hi havia art ni passió per la vida, i la meua tieta era l'única persona que em va transmetre l'amor per la música, la literatura i els viatges. L'estimava molt, ella va morir, i ara visc al lloc on ella vivia.

Llavors, el concepte d'"Infern il·lustrat" està vinculat a la teua tieta?

La meua tieta va passar els últims anys de la seva vida convivint amb situacions mentals bastant extremes, i, sovint, tenia èpoques en què es tancava a casa i no la podies veure en mesos. D'aquí la idea d'infern il·lustrat. Ella és una persona que m'ha marcat moltíssim, tant la seva vida com la seva mort, ja que gràcies al fet de poder viure en el seu pis un cop va morir, jo puc dedicar-me, per exemple, a començar el meu projecte musical sense haver de dedicar quaranta hores a la setmana en empreses per les quals no sento res i així pagar-me el lloguer. M'he convertit en un burgès després de la mort d'algú que estimava molt, i puc fer el que em doni la gana.